

SLOVENEČ.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejemani velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravnništvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznaniila (inserati) se sprejemajo in velja trispodna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat; 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/2 6. uri popoldne.

Štev. 162.

▼ Ljubljani. v ponedeljek 20. julija 1891.

Letnik XIX.

Ščuvanje vedno in dosledno.

Sobotni „Narod“ piše: „Bilo je necega dne po katoliškem shodu. V kupeji prvega razreda vozili so se z Dunaja trije slovenski škofje: dr. Kahn, dr. Misija in dr. Napotnik. „Kako pa tam gori v ljubem Korotanu?“ vpraša lavantinski knežškof knežškofa krškega. „Vse bi še bilo, pa s slovenščino mi trdo hodi, kar ne morem se je naučiti,“ bil je odgovor. „E kaj,“ poseže vmes knežškof ljubljanski, „saj slovenščine še treba ni!“

Te besede so neprijetno uplivala na knežškofa lavantinskega, postal je molčeč in konverzacija je popolnoma potihnila, vsaj moj poročevalec ni ujel niti besedice več.“

Tako „Narod“ v svojem nedeljskem pismu in seveda njegovi čitatelji bodo to verjeli; udrihali bodo po knežškofu po vseh narodnih društvih, tu in tam bo pomagal tudi kak narodno-napredni duhovnik, razkričevali bodo prevzvišenega kot sovražnika slovenskega naroda, in vse to seveda v prospeh — katoliške vere!! — Temu nasproti moramo resnici na ljubo konstatovati, da je ves ta roman grda, debela laž.

Po katoliškem shodu se z Dunaja imenovani škofje niso mogli nikoli voziti, ker odkar so vsi ti trije dostojanstveniki škofje, ni bilo še nobenega katoliškega shoda na Dunaju. — Z II. štajerskega katoliškega shoda pa se je vozil ljubljanski knežškof sam s svojim tajnikom. — Gledé razgovora pa vsakdo lahko „prime“, da pametni razsodni ljudje nemajo takih razgovorov.

Perfidnost „Narodova“ se pa kaže tudi v tem, da hoče ljubljanskega knežškofa spraviti v neko nasprotje z lavantinskim, pišoč, „te besede so neprijetno uplivala na knežškofa lavantinskega, postal je molčeč.“ Gospôda „Narodova“, kako ste pa pred par meseci pisali o mil. g. dr. Napotnika govoru na štajerskem katoliškem shodu? — Pisali ste, da se je ž njim nemščina razglasila za materni jezik, in o vsem shodu, na katerem je dr. Napotnik govoril s toliko slavo, niste imeli

druge sodbe nego besede: „Katol. shod v Gradcu ni bil nič boljši, nego smo si mislili, da, celó slabši je bil, slovenska para bila je zopet jednokrat Nemcem stafaža!! — Tako ste pisali o katoliškem shodu, katerega so se vzlasti po prizadevanju mil. knežškofa lavantinskega tako mnogobrojno udeležili štajerski Slovenci.

Tedaj ste torej udrihali po lavantinskem škofu, sedaj ga hočete izigrati proti ljubljanskemu: sploh porabite vsako priliko, da slovensko ljudstvo hujskate proti škofom, da pastirjem, od Boga poslanim, pri našem katoliškem ljudstvu izpodkopujete veljavo.

Agitacija proti našim škofom, vzlasti ljubljanskemu, je neprestana, zadnji čas bolj skrita nego očitna. Namen tej agitaciji je prozoren: Razdvojiti slovensko duhovščino in knežškofa osamiti. Kar se tiče slovenskih duhovnikov in ljudstva na Kranjskem, pač moramo hvaliti Boga, da imamo tako izvrstnega, neodvisnega škofa, ki daje Bogu, kar je božjega, cesarju, kar je cesarjevega in narodu, kar je narodovega. V narodnem oziru ni sedanji knežškof ničesar premenil pri svojem uradnem poslovanju; vse je ostalo, kakor je ukrenil pokojni dr. Pogačar. On uraduje s strankami v jeziku, v katerem se mu pošiljajo dopisi, on prepušča svojim duhovnikom proste roke, da delujejo na narodnem polju, on vnema slovenske duhovnike, naj marljivo delujejo na znanstvenem, leposlovnem in socialno-političnem polju — vse seveda v slovenskem jeziku.

Kaj pa še hočete od katoliškega slovenskega škofa? Da, slovenski liberalci bili bi le tedaj ž njim zadovoljni, ko bi bil naročnik „Slov. Naroda“, ko bi bil društvenik onih čitalnic, kjer se večkrat čujejo najgrše zabavljice proti veri in katol. duhovnikom, ko bi vstopil v kolo bratov „Sokolov“, ko bi se udeleževal slavnosti, kjer se na čast sv. Cirilu in Metodu napravljajo — plesi, itd. itd.

Tedaj bi bilo morda dovolj našim „naprednjakom“! — A težko! Kaj vse je storil slavni Strossmayer za hrvatski narod! In kako plačujejo mladi pristaši onega moža, katerega je „Narod“ proslavljal

o svojem času! Izdajico ga imenujejo, sliko „preživelega Strossmayerja“ trgajo s sten in jo mečejo med staro šaro. In ne spominjamo se, da bi bil „Narod“ grajal ta nesramni čin nehvalečnosti. Strossmayer je pač tudi katoliški škof, in to pri „Narodu“ opravičuje ono desetorico starčevičanske mladine.

To pa povemo vsakemu: Verno ljudstvo slovensko in katoliška duhovščina slovenska na Kranjskem odločno obsoja pisarjenje in ščuvanja proti svojemu škofu, kateremu je kot svojemu pastirju popolno vdano in mu kot prijatelju ljudstva popolno zaupa. Kdor torej navaljuje na škofa, vé naj, da bo verno ljudstvo s svojo duhovščino kakor en mož odbijalo vsikdar take neosnovane, iz trte zvite in zlobne napade.

Premeščenje ljubljanske vojaške bolnišnice iz mesta.

Govor poslanca Josipa Kušarja v državnem zboru dne 27. junija 1891.

Visoka zbornica! Izprosil sem si besedo pri tem naslovu deželnoobrambenega ministerstva, da po intencijah Najvišjega prestolnega govora spregovorim o eminentno gospodarskem vprašanju, ki je jako pereče posebno za mesto ljubljansko, katero zastopati imam čast. To vprašanje tiče se razširjenja našega mesta.

Zaradi neugodnih razmer za obrtnijo in trgovino je gmotni razvoj našega mesta jel zaostajati. Trgovina, ki je prejšnje čase v Ljubljani tako cvetela in se dobro izplačevala, — jaz mislim posredovalno in spedijsko trgovino — je popolnoma prenehala, ko so se napravila nova prometna pota in zveze. Mesto je zgubilo mnogo koristi, ki jo je poprej imelo od te trgovine. Zato pa mora naš mestni zastop gledati, kako prebivalstvu preskrbi zaslužka. Tu je treba pred vsem na to gledati, da se pospeši prihajanje tujcev, za kar je mesto ljubljansko zaradi svoje lepe lege jako pripravno.

Zuano je, da lepi kraji, v katerih bivajo tujci po letu, imajo od njih mnogo dobička. Zaradi tega

LISTEK.

Ponočni kralj.

Francoski spisal A. de Lamothe.
(Dalje.)

„Dobro!“ zavrne ga Tobija. „Dobro, Josip, znan ti je gotovo pregovor: „Ko bi Anglež Irea na raženj zabôdel, dobil bi družega Irea, da bi ga vrtil.“

„Prav imaš!“ zasliši se nov glas in pridruži se mu kmet z debelo gorjačo v roki. „Sramotno je, da se Irci v očeh tujcev tako onečistijo!“ — Mornarji so utihnili in se poizgubili. — Tobija gre dalje, do ograje, na katero se je naslanjal kapitan. „Pismo imam oddati, kapitan!“ reče Tobija.

„Potem pridi gori!“ — Kapitan ga véde k poveljniku. „Tu je pismo, katero pošilja slama klasú!“

„Oho!“ začudi se poveljnik, „pojdi z menoj!“

Odšla sta doli v kapitanovo kajuto. Amerikanec popije najprvo kupico žganja, sede k mizi, razgrne list in poluglasno črkuje; videlo se mu je, da je bolj izurjen v mornarstvu, nego v slovstvu. — „A tako!“ vsklikne naposled, „ali je fant že katerikrat bil pri ladiji?“

„Ne še, a rojen je na obrežju morja in dober ribič.“

„Dobro! Sporoči Irvinghtonu, da ga vzamem za pomorščaka — na videz, — in sicer za dvajset dolarjev.“

„In plačati mora naprej?“

„Vsejedno, ako mi tudi le nakaznico v Baltimore pošlje!“

„Sporočil bodem, kakor ste ukazali!“

„Dobro, idi!“

„Še nekaj bi vas prosil, da mi posodite iglo in niti, da si to-le prišijem. —“

„Vrži to cunjó v morje, — ni vredna dela!“

„Lahko recite tako, a jaz nisem vaša „Ana“, ker nimam jader, da bi jih premenil.“

Kapitan zažvižga, pomorščak se prikaže. „Pelji tega moža doli v shrambo, da si izbere obleko po svojem okusu,“ veli poveljnik.

„Zahvaljujem se vam Milost, Bog —“

„Pelji ga potem v kuhinjo, daj mu juhe, mesa in četrtinko porter-ja.“

Tobija skoro ni verjel svojemu posluhu in še bi se bil rad zahvalil svojemu dobrotniku, a ta mu ukaže, naj ide!

Cetrt ure pozneje odhajal je okrepani diplomar. Imel je na sebi rujavo suknjo z zametastim ovratnikom. Suknja ta, — predolga in preširoka, — bila je jedna najlepših iz zaloge, katero kapitani v Evropi nakupujejo po najnižji ceni, da je v Ameriki Indijanom za drage denarje prodajo. — V tej krasni opravi dospé Tobija v Glengariff dan pred sejmom, na katerem je Hadfield hotel prodati kravo.

„Odkod prihajaš, oblečen kakor lord?“ vpraša ga Tom Joyce.

„Iz Corka,“ odgovori ponižno, „priliko to sem porabil, da sem se z novo obleko preskrbel. Ker ravno o Corku govoriva: ali je res, da Peter resno misli odpotovati?“

„Hadfield bo prodal jutri kravo, da mu preskrbi denar za vožnjo!“

„Kako? On hoče vožnjo plačati?“

„Sevéda, in še draga je vožnja! Petdeset dolarjev zahtevajo od njega!“

Tobija zmaje z rameni. — „Na njega mestu peljal bi se jaz zastonj!“

„Kako to?“

„Ali je Peter domá?“

„Da, pri očetu!“

„Pojdi z menoj,“ veli diplomar, „in zvedel bodeš!“

pa hočem tukaj sprožiti stvar, s katero bi bilo mestu omogočeno, da bi lahko vsprejelo več poletnih gostov.

Državna vojaška bolnišnica in vojaško preskrbovalno skladišče v Ljubljani zavzema mnogo prostora ravno v onem kraju mesta, kjer bi se mesto najljubše razvijalo in kjer je najprimernejši kraj za zidanje novih hiš. Storilo se je že več korakov pri visoki vladi in vložilo več peticij, da bi mesto kupilo to poslopje, ali dosedaj brez vsakega uspeha. Seveda moram tudi jaz kot zastopnik mesta ljubljanskega spregovoriti o tej stvari. Opozarjam na to, da bode deželna uprava civilno bolnišnico, ki ni na tako neugodnem kraju, kakor vojaška, premestila iz srede mesta v oddaljeni kraj. To bode storila iz zdravstvenih ozirov. Načrti za premeščenje so že izdelani.

Vojaška bolnišnica pa je na mnogo neugodnejšem kraju, na jedni glavni prometni črti, na Dunajski cesti, ki vodi na kolodvor, blizu največjih hotelov, tako, da se tujeji bojé prihajati tja, če le slišijo o kaki bolezni (Poslanec Klun: Prav res!), če tudi dotična govorica morda ni resnična. Če zbolí kak meščan ali vojak za malo nalezljivo boleznijo, takoj se o tem razširi glas in tujeji se bojé prihajati v Ljubljano. Zuanu mi je, da so tujeji, kakor trgovski potovalci, izogibali se Ljubljane, akoravno so ondi imeli opravke in so se rajši vozili čez Trbiž in skozi Videm v Trst, nego skozi Ljubljano, dasi je v Ljubljani le malo ljudi zbolelo za kozami. To je bilo pred dvema letoma. To je čudno, ali dogodilo se je, zakaj strah je mogočen faktor, ki v takih slučajih sodeluje. Kdor je imel priložnost, kakor jaz, ki sem rojen Ljubljančan, opazati v raznih vojnih letih, kako nepopisljiva bēda je bila mej bolniki in ranjenci, zlasti mej onimi, ki so se z italijanskih bojišč pripeljali zdraviti v tukajšnjo vojaško bolnišnico, ki je tik sosednih hiš, ta bode dal pravo našemu mestu, ki se trudi, da bi se kolikor je moči znebilo tega zavoda, ki naj bi se premestil iz središča mesta.

Z veliko požrtvovalnostjo naše mestne občine zgradili smo jako lepo vojašnico za pešce. Ondu je še dosti prostora za zidanje, ki bi ne bil le pripraven v zdravstvenem oziru, temveč tudi jako pripraven za vojaško preskrbovalno skladišče, ker bi bilo poleg vojašnice.

Primere mi morda ne bode pustili veljati, če omenim, da se na Dunaju vojašnice po inicijativi vlade same poderó in premesté iz mesta. Rekli mi bode morda, tukaj so razmere drugačne. Dunajske vojašnice imajo veliko vrednost kot stavbni prostori. Prodale se bodo tako drago, da se bodo za kupljeno svoto lahko zgradile nove vojašnice na primernih krajih, in utegne še nekaj ostati.

Jaz bi pa mislil, da bi visoka vlada od onega dobička, ki ga napravi s premeščenjem vojašnic na Dunaju, lahko kaj naklonila kranjski deželi, katera se je dosedaj jako zanemarjala. Saj naša dežela, četudi s težavo, ravno tako kakor druge dežele donša za državne potrebsčine. Pri vsaki priložnosti in v vsakem oziru se je kranjska dežela pokazala lojalno in požrtvovalno. Kaj družega je pa, če ima kak davek plačati milijonar ali pa revni kmet ali roko-delec, ki večkrat — na Kranjskem se to večkrat

prigodi — nema niti denarja za sol ali pa za tobak. Davek mora plačati in ga tudi plača, naj gre tudi zadnje živinče iz hleva. Če nam morda poreče vojaška uprava: Saj vam prodamo poslopja, le dajte toliko zapja, da moremo zgraditi nova, ki bodo primerna potrebam, tedaj moram prositi visoko vojaško upravo, da naj nam malo prizanese, dá nam malo darilo, koliko, nečem izreči v številkah, ker večje zahteve ne zmoremo. Jaz nesem pooblaščen od ljubljanske občine, da bi stavil kako ponudbo, le iz svojega nagiba sem spregovoril o tej stvari, ponovil prošnjo, da bi visoka vojaška uprava ta poslopja, ki razvoj mesta in grajenje novih hiš jako ovirajo, prepustila mestu. (Dobro! Dobro! na desnici.) Poprej je bila najlepša priložnost, da bi bili zgradili lepo novo deželno gledališče na mestu, kjer sta sedaj vojaško preskrbovalno skladišče in vojaška bolnišnica. Ko se pa to vprašanje ni rešilo in se grajenje deželnega gledališča, katerega v glavnem deželnem mestu že štiri leta pogrešamo, ni moglo več odlašati, je deželni zastop sklenil, da se deželno gledališče zgradi prav zunaj mesta, v občini šišenski, ker se v mestu ni mogel dobiti primeren prostor. (Oujte! Oujte!) Da bi mesto moglo poprej kupiti to vojaško poslopje, bilo bi se gradilo gledališče na najlepšem kraju mesta, ob jako živahni cesti, kar bi bilo železi že z ozirom na velike žrtve in stroške, ki jih imamo za gledališče.

Nadejam se, da ne odrečete podpore sledeči resoluciji (čita):

„Visoka vlada, oziroma deželno brambeno ministerstvo se naprosi: Zastran premeščenja c. kr. vojaške bolnišnice in c. kr. vojaškega preskrbovalnega skladišča v Ljubljani iz mesta naj se kakor hitro je mogoče storé potrebni koraki. Za dotična poslopja in prostore pa naj ljubljanski občini stavi tako nizko ceno, da jih bode mogla kupiti gledé na njena skromna sredstva.“

Politični pregled.

V Ljubljani, 20. julija.

Notranje dežele.

Nemški državni jezik zadnji čas s posebno odločnostjo zagovarjajo vsi oficijozni listi. Ustava jim dela sitnosti in jo zatorej zavijajo po svoje. Neki dunajski vladni list sedaj tolmači član 19. tako, da je v njem beseda „narodi“ rabljena le v pomenu „državlani raznih narodnosti“; da torej ta član govori le o pravicah posamičnih državljanov, ne pa o pravicah narodov. Ker posamičnemu državljanu ni nič na tem, v katerem jeziku občejejo uradi med seboj, torej ta član nima nič opraviti z notranjim uradnim jezikom. Vidi se na prvi pogled, da je tako tolmačenje prisiljeno. Pa recimo, da je tudi tako, vendar s tem notranji jezik ni opravičen. Notranje poslovanje je tesno zvezano z vnanjim. Če bode notranje poslovanje izključno nemško, bode treba prevajanj, in kdo nam jamči, da se pri prevajanjih ne pokvari zmisel odlokov. Posledica temu bi pa bila, da bi trpel na pravicah tudi posamični državljan.

Jezik zemljiških knjig. Načelnik poljskega kluba, Javorski, je bil pri pravosodnem ministru in ugovarjal ministerskemu ukazu, da se v Galiciji mora v treh jezikih vpisovati v zemljiške knjige. Dokazoval je, da se na podlagi neke mini-

sterske naredbe sme vpisovati v Galiciji v zemljiške knjige samo v poljščini. Kaj je opravil, o tem listi ničesar ne poročajo.

Cehl in Poljaki. Poljski narod se vedno simpatizuje z avstrijskimi Slovani, če tudi se njega poslanci v državnem zboru večkrat bratije z levičarji. To se je pokazalo te dni v Levovu, kjer je bil shod poljskih zdravnikov in prirodoznanev. Tega shoda se je udeležilo tudi več čeških zdravnikov. Mnogobrojno občinstvo, posebno iz boljših krogov, je pričakovalo češke goste na kolodvoru in pozdravljalo nenavadno presrečno. Ta vsprejem je nas napolnil z nado, da se Poljaki nikakor popolnoma ne odločijo od drugih Slovanov.

Vašatty in Starčević. Ruski list „Denj“ ni nikakor zadovoljen z Vašattyjem. On je s svojim govorom pokazal, da je prav za prav le Avstrijec. S politiko, katero je on priporočal, bil bi zadovoljen tudi pokojni grof Andrassy. Vašatty bi bil moral odločno se izreči, da Avstrija nima ničesar iskati na Balkanu, če res simpatizuje za Ruše. Ta list nadalje trdi, da Avstrija nima nobene pravice do obstanka. Po njega mislih bode Avstrija razpala v več malih samostojnih držav, ali pa bode izgubila Nemce in postala madjarsko-slovanska država druge vrste, katera bode odstopila Srbom pokrajine, v katerih bivajo Srbi. Da bi se Avstrija federativno preustrojila, piše ta list, ni misliti. Potem hvali Starčevica, ki je vedno bil proti federalizmu in zatrjeval, da Avstrija nima ničesar iskati na Balkanu. Odločno pa zatrjuje ta list, da ni misliti, da bi Avstrija in Rusija razdelili Balkan, in prva dobila Solun. Sploh je odločno proti zvezi z Avstrijo, katera bi Rusom le škodovala. Ko bi se Rusija pred zadnjo vojno ne bila pogajala z Avstrijo, ne bilo bi sedaj orientskega vprašanja. Tako je pa Avstrija si prisvojila Bosno in Hercegovino. — Mi smo naveli ta ruski glas, da čitatelji izvedó, kako sodijo v Rusiji o zvezi z Avstrijo in kako da so na napačni poti tisti, ki vedno priporočajo zvezo z Rusijo. V Rusiji ne marajo vladni krogi nobene zveze z nami, pa tudi javno mnenje ne. Posebno slovanofili radi našo državo primerjajo s Turčijo in jej prorokujejo jednako usodo. Prepričanje naše je, da se jako motijo.

Vnanje države.

Kardinal Manning o papeževi okrožnici. Proti sodelaveu „Daily Graphita“ je kardinal Manning se izrekel o papeževi okrožnici. Angleški cerkveni knez se je izrekel, da je ta okrožnica najvažnejša, kar jih je izdal sedanji papež. Kardinal misli, da bode ta okrožnica napravila velik vpliv na delavce in delodajatelje. Angleški škofje bodo storili vse potrebno, da občine zvedó, kako važna je ta okrožnica. Objavila se bode vsemu angleškemu svetu, izdana je v jako ceni izdaji. Pomenljivo je, da ta okrožnica ni namenjena le katolikom, temveč vsemu svetu. Socijalne ideje, misli Manning, bodo le malo časa mikale delavce, ker nikakor ne morejo prevrniti posestvenih pravic. Vsak ima gotovo rad lastno hišico ali lastno posestvo. Delavci na kontinentu so pač socijalni demokratje, ker se pečajo s politiko. Delavci v Angliji se pa s politiko ne pečajo. Kardinal misli, da bi država morala le tam pomagati, kjer si delavci sami ne morejo pomagati, v drugih slučajih bi pa državna pomoč bila celó škodljiva.

Francoska zbornica. Sedanja francoska vlada se drži, kakor še malo katera. Seveda pri tem ne smemo misliti, da Freycinet vlada že tako dolgo, kakor je Bismarck v Nemčiji ali Taaffe v Avstriji. Na Francoskem neso vajeni starosti vlad šteti po letih, temveč le po mesecih. Freycinet pa že ministruje šestnajst mesecev. Zaradi tega se pa poslancem že zdi, da je predolgo na krmilu. Pri raznih prilikah se v zbornicah pokaže, da bi mnogi radi že novo vlado. V soboto je bila na dnevnem redu razprava o razširjenju politehnične šole. Večina se je izrekla proti razširjenju. Vlada je že hotela odstopiti, naposled se je stvar tako poravnala, da po parlamentarnih počitnicah vlada stvar zopet predloži zbornici in odstopi, če večine ne dobi.

Izvirni dopisi.

Od sv. Katarine v Topolu, 17. julija. Dué 14.

t. m. sta se pri nas ponesrečila dva možaka, menim pa, da brez posebnih nasledkov. Popoldne okoli 6. ure pade neki gospodar raz visoko črešnjo. Veja se mu odlomi, ujame se za drugo, ki se takoj odkrehne, in z vso močjo telebi na tla. Kakih 10 minut leži brez zavesti; začnó ga tresti, z vodo polivati, da se slednjič zopet zavé. Angelj varuh ga je varoval, da si ni polomil nobenega uda in tudi sicer posebno ne poškodoval. — Zvečer že skoraj v mraku pade s strehe drugi, ki je krovu donšal škopo, pa tudi ta se ni posebno poškodoval. Ljudje so preveč predrzni; zaupajoč na izkušnost svojo se plazijo po drobnih vejah in vrhovih, in tako se prigodi marsikatera nesreča.

Letošnje leto je bajé gadje leto. — Po našem pečevju je silno veliko gadov. Danes so senoseki na „rogu“ vjeli v precej silno velicega gada. Začne se učenostna razprava, ima li gad noge ali ne. Prva

Vstopila sta v majhno hišo, ko je ravno družina obedovala.

„Bog vas ohrani, vrli ljudje,“ pozdravi diplar.

„In tebe naj ohrani pri zdravju in dobri volji,“ odzdravi Hadfield, „obedovajta z nami!“

„Ne, da bi zaničeval ponudbo, — a zaradi tega nisem prišel.“

„On pravi, da vé sredstvo, po katerem se more Peter brezplačno prepeljati!“ opomni Tom.

„To bi bila ugodna skrivnost!“ odgovori žalostno kmet.

„Jaz sem prišel naravnost iz Corka,“ nadaljuje Hoppy in lupi podzemljico; „Ana Wilson“ pod poveljništvom Wilsonovim se pripravlja na odhod, konci tedna bode odplula.“

„Da, to vémo; ravno s to bi se odpeljal Peter, ko bi —“

„Govoril sem s kapitanom, — on je volkodav, — a pri vsem tem dober mož. Našel sem ga v zadregi.“

„Ali nima dovolj ljudi?“

„Ljudij dovolj, — a premalo pomorščakov!“

Lahko jih dobi povsod na obrežjih!“

„Verjamem, da dobi lenuhov, pijancev povsod dovolj, a ne mara zanje. Vprašal me je, ali jaz za

katere vé. Rekel sem mu, da za jednega vé, — mislil sem na te, Peter, — kaj misliš?“

„In on bi me zastoj vzel?“

„Zastoj, brez vsakega plačila; vsak dan bodeš imel trikrat obilno in dobro jesti!“

„Ali se ne šališ?“

„Jaz govorim resnobno, ali obljubiš?“

„Neumen bi bil, ko bi ne!“ vsklikne radostno mladenič. „Jutri odpotujem v Cork!“

„Nepotrebno je! V soboto bodi pripravljen; predstavil te bodem kapitanu.“

„Ti ga torej poznaš?“ začuden vpraša Tom.

„Pri njemu sem obedoval, ko sem ga zadnjič obiskal.“

„Obesiti se dám, da tega ne umem.“

„Umeš li, ali ne, to mi je vsejedno; hotel sem vam le malo postreči!“

„In ti si nam najboljšo delo storil,“ dé Jurij in stiska diplarju roko.

„Torej v soboto,“ dé diplar in vstane.

„Ali že odhajaš?“

„Da, v Bantry.“

„Srčno ti hvalo in Bog ti plati!“ kličejo za njim vsi trije.

(Dalje sledi.)

stranka trdi, na vsak način jih mora imeti, kako bi sicer mogel priti vrh drevesa; tudi so jih bajé že videli, ko so gada na ognju malo ogreli. Druga stranka odločno taji, rekoč, da tega nikakor ne verjame, ker nihče ni videl nog pri gadu. Poskusijo torej. Zakurijo, drzé gada v precepu nad ognjem, a nog nikakor ne morejo opaziti. Toliko časa se ga grelli, da je bilo po njem, nog pa le ni pokazal.

Z Vipave, 17. julija. Več časa se že govori in piše, da imamo v Vipavi živo srebro. Veselili smo se že lepih tisočakov, katere je baje obetala neka tuja družba. Žalibog, da nam je ves up splaval po vodi. Dognana stvar je, da je v Mančah le toliko srebra, kolikor ga imajo odotni prebivalci v žepu. Prostor, koder so našli prve sledove o srebru, so zasuli in opustili. Poskušali so na to še na drugem kraju, v Dupljah, in zadnji čas tudi še v trgu „za Tabrom“, a srebra do sedaj le ni; saj toliko ne, da bi se kopanje izplačevalo.

Največ srebra in največ uspešno pomoč bi prinesla prebivalec dobra vinska letina. Ta obeta biti letos, ako že ne dobra, pa vsaj povoljna, če nas ljubi Bog obvaruje take nesreče, kakor je v pretečenih dneh zadela Gočane, Erzelce, Mančane, Ložane in deloma tudi Podražane in Gradiščane. Toča je namreč v prvih štirih krajih popolnoma pokončala vinski pridelek. Drugod, kakor tudi v Budanjah, pač le nekoliko.

Precej srebra požre marsikomu neporedna voda „Vipava“. Zelo smo se razveselili, ker bodo z njeno vravnavo menda vendar jedenkrat pričeli resno postopati. Dva strokovnjaka se bavita zadnji čas s to zadevo. Bog daj obilnega in izdatnega uspeha.

Še jedna zadeva je, ki bi gotovo zelo pospešila naše ne preveč veselo blagostanje. In to je zdravniško vprašanje. Skoro neverjetno je, da v dóbi, ko se tako goreče skrbi za „na gobcih in parkljih“ obolelo živino, nima cela Vipavska dolina svojega stalno nameščenega zdravnika. Pač imamo izvrstno zdravniško moč, a kaj se hoče, ko je posebno ubožnejši klicati ne morejo in ne upajo. Skrajni čas je že, da merodajni krogi storé svojo dolžnost. Reči se sme, da smo v tej zadevi preveč popustljivi.

Toliko za danes, da ne bodete mislili, da uživamo mi v „raju Kranjske“ rajsko življenje.

Dnevne novice.

V Ljubljani, dné 20. julija.

(Katoliško tiskovno društvo) spolnuje prijetno dolžnost, zahvaljujoč se čast. gospodu katehetu Antonu Kržiču za veliki dar — dvesto gold., — ki ga je družbi poklonil za napravo nove tiskarne, čeravno je že prej bil tiskovnemu društvu vsestranski podpiratelj in dobrotnik. Odboru se je javno zahvaliti tudi prečast. gospodoma, konzistor. svétniku prof. Josipu Smrekarju in župniku Ignaciju Šaleharju, ker sta družbi blagovolila pristopiti kot dobrotnika. Vsem skupaj: Bog plačaj!

(Osebná vest.) Korní poveljnik Viljem vojvoda Virtemberški se je v soboto iz Gradca odpeljal v Krško, nadzorovat tamošnje strelne vaje.

(Državni poslanci v Pragi.) V petek popoldne se je pripeljalo v Prago nad 50 državnih poslancev Hohenwartovega in poljskega kluba, da obiščejo deželno jubíl. razstavo. Na čelu čislanih gostov je bil grof Hohenwart, Čehom najsimpatičnejši avstrijski državnik; od slovenskih poslancev so se udeležili tega izleta v zlato Prago gospodje Naberger, dr. Gregorec, dr. Ferjančič, grof Alfred Coronini, kanonik Klun, pl. Globočnik, Povše, Robič in Kušar. Na praškem kolodvoru Franc-Josipove železnice se je zbralo nad tisoče odličnega občinstva, med njimi grof Rihard Clam-Martinić, grof Zedvic, grof Zdenko Thun, ravnatelj Tonner, okr. glavar Dörfel, člani izložbenega odbora Bondy, Křižík in Šebor. Gromoviti „na zdar“ in „slava“ klici so se razlegali v kolodvoru. Ko je grof Hohenwart stopil iz voza, zaklicala je množica: „At' žije Hohenwart, slava Hohenwartovi!“ Tudi Slovence in Poljake je občinstvo naudušeno pozdravljalo. Proti 6. uri zvečer so vsi gostje odpeljali v razstavo, kjer so jih pristrčno sprejeli grof Friderik Kinsky, grof Zedvic z vsemi člani odbora, knez Adolf Josip Schwarzenberg, grof Harrach, grof Karol Schönborn, grof Franc Kinský, grof Pálffy, več drugih plemenitašev in na stotine občinstva. V razstavi so se šošli z dr. Matušem, katerega so vsi stari znanci ljubeznjivo

pozdravili. Ko so si ogledali nekatere oddelke razstave, vstopili so v Hlavovo restavracijo. Ob 2/3 uro vstopi dr. Rieger. Občinstvo ga pozdravi z burnimi slava-klici, grof Hohenwart in drugi poslanci stiskajo mu roke. Dr. Rieger je bil vsled pristrčne ovacije svojih bivših sobojevnikov do solz ginjen. Mej tem je pel „Hlahol“ in godba igrala narodne pesmi.

(Petindvajsetletnica bitke pri Visu.) Danes je minolo petindvajset let, ko je mlada in slaba avstrijska mornarica pod poveljništvom pogumnega admirala Tegetthoffa slavno zmagala po dveurnem vročem boju pri otoku Visu mnogo močnejše italijansko brodoge. Naša mornarica je štela 27 ladij, med temi je bilo le 7 oklopníc, 532 topov, 7851 mož; italijanska je štela 34 ladij, 746 topov in 10.886 mož. Ob polu 11. uri pričel se je strašen boj, ob 2. uri popoldne bil je za našo mornarico in vso državo srečno in slavno končan. Sovražnik je zgubil več ladij, med njimi se je pogreznila na dno morja orjaška oklopnica „Rè d'Italia“ s 550 mornarji. Danes na Visu slovesno praznujejo to slavno zmago ter se spominjajo tudi onih junakov, ki so dné 20. julija 1866 pali za cesarja in domovino.

(Na višji gimnaziji ljubljanski) je bilo vsprejetih v prvo šolo v slovenski oddelek 63, odvrgli so jih 7; za nemški oddelek 36, odvrgli so dva.

(Kámenik) bode, kakor čujemo, v četrtek jako živahen. Poleg skupščinarjev bode tudi dokaj izletnikov in gostov. Tako se poroča iz Litije, da se od onod udeleži 14 oseb skupščine in banketa.

(Družba sv. Cirila in Metoda.) Kakor se poroča iz Kámenika, skrbela bodo ondotna národna društva č. skupščinarjem za primerno zabavo. Stranske udeležnike in izletnike utegne zelo zanimati romantična okolica prijaznega Kámenika, krasen razgled na planine in v ravnine. Kámenik ponuja bolehnim in zdrvim izvrstno uravnane toplice — z gorko in mrzlo kopeljo. Uprav zadnji čas se misli na to, da se ondi uravna zdravilišče po Kneipp-ovi metodi, ker so prav tam zdrave planinske vode in planinsko ozračje. — Čuje se, da bode národno ženstvo obilnejše zastopano, kekor pri dosedanjih skupščinah. Dobro došlo! — Kdor bi se hotel dalj časa baviti v tem planinskem mestu, ima na izbiri pripravnih in cení stanovanj. — Dobivali se bodo vsled vodstvene prošnje tisti dan tja in nazaj listki na vseh postajah kámeniške železnice za vse vlake.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

(Imenovanja.) Tajnik pri okrožnem sodišču v Celju Anton pl. Wurmser je imenovan za svetovalec pri tem sodišču; pristav pri okrožnem sodišču v Celju A. Morocutti je imenovan za okrajnega sodnika v Št. Lenartu; za pristave so imenovani avskultantje: E. vitez Pagliarucci za Št. Pavel, dr. Vogl za Arvež, K. Higersperger za Sl. Gradec, H. Spitzer za Koče, dr. pl. Ducar za Rogatec; premeščeni so okrajni sodniki: Dr. Fohn iz Sl. Gradca v Maribor na desnem bregu Drave; K. Wenger iz Št. Lenarta v Gor. Grad, Al. Rotschedl iz Gor. Grada v Slov. Gradec.

(Prebivalstvo na Kranjskem) znaša po zadnji štetvi 498.958 oseb, in sicer 238.011 moškega in 260.947 ženskega spola; po 100 let so stari štirje, in sicer 1 možki in 3 ženske; 4 osebe so stare po 97 let, 1 oseba 96 let, 2 osebi po 95, 10 oseb po 94, 12 oseb po 93, 17 oseb po 92 let, 31 oseb po 91 in 37 oseb po 90 let. Nad 70 let je starih 17.714 oseb.

(Abiturijentska veselica) vršila se bode, kakor se nam poroča, dné 3. avgusta. Obsegala bo besedo na vrtu narodne ljubljanske čitalnice z raznovrstno vsebino.

(V postojinski jami) priredi jamsko upraviteljstvo dné 15. avgusta ob 3. uri popoldne izvanredno veselico z električno razsvetljavo, kakor vsako leto o Binkošti. Vstopnina za osebo 1 gld., otroci pod 10. letom so prosti vstopnine.

(Tatvina.) Iz Smlednika se nam poroča: V noči od minolega petka na soboto je ulomil neki lopov, gotovo žganjar, v tukajšnjo cerkev, zlomil ključalnico od pušice pri velikem oltarju ter odnesel nekaj drobiža. Dobil ni nad 40 kr., ker je bila pušica pred kratkim izpraznjena. Misli je gotovo, da bode ogrebel, a se je zmotil. Tudi pri stranskem oltarju Lurške M. B. je poskušal, zlomil ključalnico, pa vendar ni znal odpreti. Cerkev je odprl s cepini, katere rabijo delavci pri zidanju župniškega gospodarskega poslopja. Ptiček ni od daleč, ker je vedel poiskati orodje.

(Občni zbor družbe sv. Vincencija.) Včeraj na praznik društvenega zavetnika sv. Vincencija imela je Vincencijeva družba zjutraj ob 7. uri slovesno službo božjo, zvečer pa redni občni zbor v Marijanišču. Predsednik dr. Jarc in kanonik Zamejic sta poročala o uspešnem delovanju društvenem, vzlasti je gospod kanonik poudarjal, naj tudi še sedaj Vincencijevi bratje po vzgledu svojega zavetnika in sv. Alojzija radi prosijo milodarov in če treba tudi od hiše do hiše. Vodja Marijanišča, profesor dr. Lampe je poročal o nravstvenem in znanstvenem delovanju v domači šoli, ki je bilo splošno zadovoljivo in hvalevredno. To je tem večjega pomena ravno letos, ker so zaradi očesne bolezni otrok v Marijanišču skoro pol leta pozneje začeli s šolo, kakor drugod. Domačo šolo je obiskovalo 120 učencev; razven teh jih je bilo 7 v gimnaziji, ki vsi so splošno dobro izvršili svoje nauke. — Za toliko gojencev pa se kažejo hišni prostori premajhni vzlasti zato, ker so le za domačo šolo, na katero se prvotno ni mislilo, vzemó mnogo prostora. Treba bo torej nemudoma razširiti zavod, da se more dvorazredna šola spopolniti v trirazredno in da se dobi prepotrebna sobana, kjer bi se otroci vzlasti ob slabem vremenu kratkočasili. Tudi predsednik dr. Jarc in podpredsednik Laschan sta poudarjala potrebo, da se zavod razširi. V zaupanju na Boga in na prijatelje uboge zapuščene mladine se bode torej prihodnjo pomlad pričelo z razširjenjem društvenih prostorov. — Naposled se sklene, izreči pismeno zahvalo materi-prednici šolskih sester v Mariboru in domači materi prednici, pod katerih vodstvom je domača šola tako lepo napredovala. Izreče se tudi dr. Lampetu in Laschanu zahvala za neutrudljivo delovanje v korist zavoda v duševnem in gmotnem oziru.

(Z Dobrne) se nam naznanja, da so nekateri umetniki-dobrovoljci minolo soboto zvečer v dvorani hiše-zdravilnice priredili koncert v korist ubožnim učencem tamošnje šole.

(V Mozirji) prenavljajo, kakor se nam piše, farno cerkev. Vrli farani so pripomogli, da je hiša Božja dobila nove oltarje in da se naslika na presni zid. Zadnje delo izvršuje g. Fantoni iz Konjic.

(Bežigrad — ne Višegrad) se imenuje blizo Celja poslopje, kjer ob času vojaških vaj namerava prebivati nadvojvoda Albreht. Nemška pisarna je napravila „Weschigrad“ in ta beseda je v dotičnem telegramu, ki je raznašal novico gledé prihoda cesarja in pa nadvojvode ter je v časnikih slovanskih dobila podobo: „Višegrad“ in „Vyšehrad“.

(Iz Würishofena) nam piše prijatelj: Na vse mogoče načine skušajo protivniki župniku Kneippu napravljati sitnosti in neprilike. Govoré namreč in pišejo, da je Kneipp sredstvo jezuitov in spreobrača protestante in žide h katoliški veri, da je Würishofen gnezdo nemoralnosti in vsega nereda. S tem hočejo prisiliti vlado, da bi prepovedala tujcem dohod ali pa vpeljala policijsko nadzorstvo. Minoli četrtek je Kneipp omenil po svojem predavanju, da je okr. politični načelnik v Mindelheimu iz Würishofena dobil pismo brez imena, v katerem skrivni pisec infamino laže ter obrekuje tujce in domačine. Dotično pismo je pol. načelnik izročil Kneippu. A vrli Kneipp, ki je moral že marsikatero grenko slišati zaradi svoje ljubezni do bližnjega, ni se ustrašil predrzne laži, temveč rekel po svoji šaljivi navadi, da bi bilo najboljšje, ki bi poznali te obrekovalce, popeljali je do zadnje hiše v vasi, tam jim dali par gorkih in pokazali pot do bližnje železniške postaje. Sreča je za bolnike, da je dotični politični uradnik pameten mož, ki zelo čísla župnika Kneippa in dobro pozna pošteno in verno tukajšnje prebivalstvo.

(Novomeško čveterorazredno deško ljudsko šolo), na kateri poučuje šest č. gg. oo. frančiškanov, je obiskovalo 207 učencev. Prav pridno se jih je učilo 42, dobro 110, nezadostno 55. Šolsko leto so končali dné 15. julija, pridni učenci so bili odbarovani s primernimi knjigami. Prihodnje šolsko leto se prične dné 18. septembra.

(Iz Bele Cerkev) se nam poroča: Dné 17. t. m. je bi zopet za župana enoglasno izvoljen g. Fran Majzelj. Svetovalci pa so izvoljeni gg.: Florijan Zorko, Jakob Košak, Anton Lušina in Mihael Kubelj.

Telegrami.

Pliberk, 20. julija. Podružnični shod v Škocijanu sijajen; Dragotin Hribar navdušeno in izvrstno govoril in z drugimi govorniki narod zopet navduševal za našo sveto,

pravično stvar. Slava glavnemu vodstvu in hvala Hribarju kliče hvaležni Škocijan!

Dunaj, 19. junija. Budgetna komisija je predložila v gospodski zbornici predlogo o zgradbi novih poštnih poslopij v Ljubljani in v Mariboru. Poročevalec Reinelt je predlagal, da se predloga vsprejme nespremenjena.

Dunaj, 20. julija. Gospodska zbornica je nespremenjeno sprejela Lloydovo predlogo.

Dunaj, 20. julija. Tukaj, v Polju in Trstu slovesno praznujejo 25letnico bitke pri Visu. Povsod je bila vojaška služba božja, katere so se udeležili admirali, častniki in in uradniki mornarice in armade; na spomenike Tegetthofove so položili vence. V Pulju in Trstu so mornarske slovesnosti, pogoščenje mornarjev in delavcev, ki so se udeležili boja.

Zader, 20. julija. Uradno poročilo, da pride italijansko brodovje v Pulj in Dalmacijo, je neresnično.

Cetinje, 20. julija. Turški redni vojaki so streljali na črnogorsko ladijo v škadarskem pristanišču; tri krogle so zadele. Vlada je zahtevala zadoščenje in po berlinski pogodbi prosto vožnjo.

Rim, 19. julija. Če tudi je velika vročina, vendar se papež dobro počuti. Me letnimi počitnicami so se ustavile avdijence za nekaj dni v tednu, vendar se papež vselej po svojih navadnih opravilih sprehaja ali vozi po vatikanskih vrtih. Jedino nepovoljno znamenje je, da papež v svojih sobah ali pa na vrtu večkrat nakrat trdno zaspi.

Pariz, 20. julija. Strajk železniških delavcev je končan. V delavnice in skladišča so sprejeli zopet skoraj vse delavce.

Peterburg, 19. julija. Vlada je odposlala uradnike v kraje, kjer je slaba letina, da bodo obširno poročali.

Kristijanija, 19. julija. Nemška ladija „Baltik“ se je pet milj od Oneja potopila. Najbrž je v sredi počila. Ladija in blago je najbrž izgubljeno.

Liverpool, 19. julija. Pri grajenju manjšestrskega prekopa za ladije je jedna lokomotiva z najhujšimi vozovi, v katerih so bili delavci, skočila čez nasip; več mrtvih, mnogo ranjenih.

Piccoli-jeva tinktura za želodec
je mehko, toda ob enem uplívno, delovanje prebavnih organov vreljajoče sredstvo, ki krepi želodec, kakor tudi pospešuje telesno odprtje. — Cena steklenici 10 kr. (300—139)

Tuji.

16. julija.

Pri **Maliču**: Bruner, Essinger, Thürman, Zwerneman, Görich, trgovci; Schenk, potovalec, z Dunaja. — Walder iz Kremže. — Schmidt, trgovec, iz Monastira. — Pevic iz Pulja. — Neuman, Grünhut, trgovec, iz Grada. — Rott, zasebnik, z Ogerskega. — Müzler, c. kr. profesor, s soprogo, iz Predarlskega. — Wohlmut, trgovec, iz Zagreba. — Kautz, trgovec; Tolentino z rodbino; Förg, poštnega nadkontrolorja vdova, s hčerjo, iz Trsta. — Kranjac iz Podgore. — Stein, inženir; Schlau, Benussi, iz Zadra. — Schesztak, častnik v pok.; Hadrova, major v pok., iz Gorice.

Pri **Stonu**: Dancer, Pichler, Geisler, Dreyman, Schwalb, trgovci; Pierkle z rodbino, Löti, Braun, Götzl, Höller, Pentek, z Dunaja. — Franellich s sinom, Lutschaunig, profesor, Seberla s hčerjo, Kalister z rodbino, Genaro, Königl z rodbino, Arminger in Lederer, iz Trsta. — Zechner, zasebnik, s sinovi, iz Kaaden. — Košar, župnik v pok., iz Dobrave. — Kasagrande, trgovec, iz Ajdovščine. — Fischer, trgovec, iz Badimpešte. — Belec iz Šmartina. — Diamant, trgovec, iz Praga. — Mrak iz Ribnice. — Ravena in Carina z Reke. — Samec z otroci iz Kamnika. — Šleber iz Dupelj. — dr. Pederzoli s soprogo iz Trsta.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas	Stanje		Vetar	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
opazovanja		grakomeŕa v mm	toplomera po Celsiusu			
18	7. u. zjut.	73-77	29-4	sl. szapad	oblačno	0-00
	2. u. pop.	73-78	28-8	sl. svzh.	jasno	
	9. u. zveč.	73-81	22-0	"	"	
19	7. u. zjut.	73-72	20-0	brevz.	jasno	16-0 dež
	2. u. pop.	73-59	29-6	sl. vzh.	"	
	9. u. zveč.	73-74	18-2	brevz.	oblačno	
Orednja temperatura obeh dni 23-8°, in 22-6°, oziroma za 4-5° in 3-2° nad normalom.						

Srednja temperatura obeh dni 23-8°, in 22-6°, oziroma za 4-5° in 3-2° nad normalom.

Zahvala.

Ob sklepu I. mestnega otroškega vrta šteje si nižje podpisana v prijetno dolžnost, v svojem in v imenu otročičev tem potopu toplo zahvalo izreči blag. g. prof. in nadzorniku Fr. Levcu, čast. g. župniku M. Malenšku; dalje gospej Valentinčičevi in dr. ter mnogim gospodičnam, ki so počastili s svojo navzočnostjo omenjeni vrtec. Posebno pa se zahvaljuje prečast. g. prof. T. Zupanu in gospej Tavčarjevi, ki sta zopet letos blagovolila razveseliti nedolžne otročiče s prav mičnimi darili. Bog jima obilo povrni!

V Ljubljani, dne 18. julija 1891.

J. Lavrič,
vrtarica.

VABILO

VI. REDNI VELIKI SKUPŠČINI

družbe sv. CIRILA in METODA

v Kameniku, četrtek 23. julija 1891.

Vspored:

- I. Slovesna sv. maša ob 10. uri dopoldne v dekanjsko-župni cerkvi na Štutini.
- II. Zborovanje v mestni dvorani ob 11. uri.
1. Prvomestnikov nagovor.
2. Tajnikovo poročilo.
3. Blagajnikovo poročilo.
4. Nadzorništva poročilo.
5. Volitev*) jedne tretjine odbornikov.
- Po pravilih izstopijo naslednji udje družbinega vodstva: 1. Matej Močnik, 2. Ivan Murnik, 3. dr. Josip Vošnjak, 4. Andrej Zamejic.
6. Volitev*) nadzorništva (5 članov).
7. Volitev*) razsodništva (5 članov).

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda.

V Ljubljani, dne 8. julija 1891.

Prvomestnik:
Tomo Zupan.

Podpredsednik:
Luka Svetec.

*) Iz § 16 glavnih pravil: Vsako leto izstopi jedna tretjina. Nadzorniki in razsodniki pa se volijo vsako leto iz novih.

Iz § 14: Velike skupščine se udeležujejo s posvetovalno in glasovalno pravico: . . . b) pokrovitelji; c) udje družbinega vodstva; d) udje družbinega nadzorništva in razsodništva, in e) podružnični zastopniki.

Število podružničnih zastopnikov se ustanavlja tako, da je na vsaki 50 družbenikov eden zastopnik; vendar pa mora vsaka podružnica najmanj po enega imeti.

Iz § 15. Podružničnim zastopnikom je dovoljeno pooblastiti namesto sebe kogarkoli izmed družbenikov.

Učenca ali praktikanta,

ki je dovršil tretji ali vsaj drugi gimnazijski razred ali realko, sprejemem takoj v svojo prodajalnico z mešanim blagom. Deček mora biti dobro vzgojen, zdrav, brez kake telesne napake, slovenskega in nemškega jezika zmožen. — Ponudbe naj se naravnost meni pismeno dopošljejo.

Franc Ks. Golč,

(3—1) trgovec v Idriji (Notranjsko).

V Postojnski jami

priredi se

dne 15. avgusta t. l. ob 3. uri popoldne

izvanredna veselica z električno razsvetljavo, kakor o Binkoštih vsacega leta.

Vstopnina za osebo 1 gld. — Otroci pod 10. letom so vstopnine prosti.

(3—1)

Upraviteljstvo Postojnske jame.

Prevzetje trgovine.

Podpisani p. n. občinstvu uljudno naznanjam, da sem svojo

trgovino z železnino

na Mestnem trgu št. 2 v Galle-tovi hiši združil s trgovino, katero sem kupil od g. **Fr. Terčka**, in da bodem nadaljeval to trgovino v prostorih

na Valvazorjevem trgu št. 5.

Zahvaljujem visokospoštovane naročnike za dosedanje zaupanje s prošnjo, da mi ohranijo i nadalje svojo naklonjenost, katero bodem opravičeval s točno, uljudno in ceno postrežbo.

Odličnim spoštovanjem

Štefan Nagy,

Ljubljana, Valvazorjev trg št. 5.

(3—2)

Dunajska borza.

Dne 20. julija.

Papirna renta 5%, 16% davka	92 gld. 60 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	92 " 70 "
Zlata renta 4%, davka prosta	111 " 40 "
Papirna renta 5%, davka prosta	102 " 95 "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1026 " — "
Kred. tne akcije, 160 gld.	295 " 50 "
London, 10 funtov strl.	117 " 50 "
Napoleonondor (20 fr.)	9 " 34 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 58 "
Nemških mark 100	57 " 75 "

Dne 18. julija.

Ogerska zlata renta 4%	105 gld. 15 kr.
Ogerska papirna renta 5%	102 " 35 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	134 " 50 "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	149 " 25 "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	179 " 50 "
Zastavna pisma avstr. ostr. zem. kred. banke 4%	97 " 20 "
Zastavna pisma	4 1/2 % 100 " 60 "
Kreditne srečke, 100 gld.	186 " 50 "
St. Genois srečke, 40 gld.	60 " 75 "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	20 gld. 50 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 " 75 "
Rudolfere srečke, 10 gld.	20 " — "
Salmove srečke, 40 gld.	— " — "
Windischgrazove srečke, 20 gld.	49 " 50 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	157 " 20 "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v.	2735 " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	102 " 50 "
Papirni rubelj	1 " 28 "
Laških lir 100	46 " 50 "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile št. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočneje.

Za nalaganje glavnih priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2 % zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.

4 1/2 % komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

1860. leta srečke.

Serijsko žrebanje že dne 1. avgusta.

Promese

na cele srečke gld. 14 1/2 } in 50 kr. kolek.

na petino srečke 4 }

Glavni dobitek gld. 300.000 avstr. velj.

Premijsko žrebanje dne 2. novembra.